

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966795744/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

fortænkter jeg aldeles ikke Deres Ven, Hr. Barlow i, at han har vidst at drage den størst mulige Fordeel ud af sin Situation.«

Da Fulton just ikke følte sig synderlig opbygget ved Advokatens Anekdoter og verdenskløge Betragtninger, saa greb han den første den bedste Leilighed til at forføie sig bort. Ved Afskeden rakte Laura ham sin Haand og bad ham om snart at vende tilbage, og selv Advokaten sagde ham et Par høflige Ord, hvoraf Meningen var, at det vilde være ham kjært, hvis han snart saae ham igjen.

TIENDE CAPITEL.

Nogle Dage sildigere havde Fulton igjen taget Billet til en Concert, Laura gav. Denne Gang var Jubelen endnu stærkere end forrige Aften; ja til sidst, da Fulton gik ud, efterat Concerten var forbi, mødte han en ung Mand blandt sine Bekjendte, der betroede ham, at han selv tilligemed mangfoldige Andre havde besluttet, naar Laura var kommen hjem, at møde med Fakler paa den store Plads udenfor hendes Bolig og der at afsyngte en Sang til hendes Ære. Dette kunde let skee, sagde han, da Beslutningen alt var tagen før Concertens Begyndelse, Faklerne vare paa rede Haand, og der var sørget for, at ingen Indsigelse kunde ventes fra Politiets Side.

Fulton, der var nysgjerrig efter at see dette Optog, besluttede da at følge med Fakkeltænderne; denne Belutning udførte han ogsaa, dog bar han selv ingen Fakkeltænder.

Advokat Gray havde vel været tilstede ved Lau-

ras Concert, under hvilken han opgjorde Regnskab for de indkomne Penge og sørgede for, at disse bleve bragte i Sikkerhed; men derefter lod han Laura kjøre alene hjem og gik selv hen i et Selskab, hvor man ventede ham.

Laura havde denne Aften anstrengt sit Bryst stærkere end sædvanligt, hvorfor hun strax, da hun kom hjem, kastede sig paa en Sopha for at hvile sig. »Jeg modtager Ingen i Aften,« sagde hun, »hvis Nogen kommer, skal der siges, at jeg er ikke vel.«

En halv Time sildigere styrtede Kammerpigen ind og meldte, at der var en stor Mængde Mennesker udenfor, der bad om at faae Fruen at see, da de vilde synge en Sang til hendes Ære.

Laura stod da op, kastede et Shavl over sig og gik ud paa en Altan, hvor hun, da den var oplyst af Lygter, tydelig kunde sees af Fakkeldærerne, der strax hilsende hende med et stormende Jubelraab. Derefter begyndte de en Sang til hendes Ære.

Imidlertid havde der ogsaa samlet sig en heel Mængde Mennesker, der ikke hørte med til det store Fakkeltog. Blandt disse fandtes der nogle af den lavere Folkeklasse, der vare forbittede over den amerikanske Frihedskrig, fordi denne, som de meente, var et skjændigt Oprør mod England. Da disse nu hørte, at det var en Amerikanerinde, man beviste en saadan Hæder, bleve de meget opbragte derover. I Begyndelsen gav deres patriotiske Følelse sig dog kun Luft i Skjeldsord; men noget efter, da et Par Vers af Sangen vare afsungne, hørtes der pludselig et stærkt Raab, til samme Tid bleve flere Stene kastede op paa Altanen, saa at en af de der brændende Lygter knustes. Neppe saae Laura det-

te, før hun med stor Forfærdelse flygtede bort og søgte Tilflugt i et af de indre Værelser, der vendte mod Gaarden.

Der opstod nu et heftigt Slagsmaal mellem Lauras Beundrere og hendes Modstandere. Da disse sidste imidlertid ikke vare ret mange, og da en stor Deel af de øvrige Tilskuere toge Parti for Laura, saa seirede snart hendes Tilhængere; dog gik det ikke ganske af uden blodige Pander, og desuden bleve flere af Faklerne slukte og nedtraadte i Støvet.

Saasnart Fredsførstyrerne vare bortfjernede, og saasnart man tillige havde modtaget den Forsikring, at Laura selv ikke var beskadiget, saa begyndte Sangen paa ny, og den blev nu sunget til Ende uden Afbrydelse. Derpaa tonede der igjen et stærkt og mange Gange gjentaget Jubelraab. Imidlertid viste Laura sig ikke mere paa Altanen, og omsider adskiltes Fakkeldærerne, efterat der tillige ved Politiets Mellekomst vare truffne de nødvendige Foranstaltninger, for at de Ildesindedes Angreb ikke senere skulde blive gjentaget.

Negeren Gill var strax, da Toget kom, gaaet ud paa Pladsen, hvor han stillede sig saa nær ved Fakkeldærerne, at der faldt et stærkt Lysskjær paa hans sorte Ansigt. Da nu Slagsmaalet begyndte, vendte Pøbelens Raseri sig ogsaa imod ham, om hvem det snart rygtedes, at han var Lauras Tjener, og hvem den allerede hadede blot for hans Farves Skyld. Han blev derfor snart kastet til Jorden og mishandlet baade med Slag og Fodspark; imidlertid lykkedes det dog Fulton i Forening med flere af Lauras Tilhængere at udrykke ham af hans Modstanderes Hænder.

Den stakkels Gill var bleven ynkelig tilredt. Hans Klæder vare sønderrevne og tilsmudsede; selv havde han faaet et Par Slag i Ansigtet, hvoraf Blodet strømmede ned, og et stærkt Puf for Brystet, saa at Aandedrættet gik fra ham, og han var nærved at besvime. Men neppe kom han til sig selv igjen, før han med stor Heflighed forlangte at komme ind; thi de vilde slaae hans Frue ihjel med Steen, sagde han, og naar hun var død, saa vilde han heller ikke leve længere.

Fulton førte ham da indenfor. Paa Trapperne mødte de Lauras Kammerpige, der blev meget forskrækket ved at see Gills blodige Ansigt. Derimod beroligede hun dem ganske med Hensyn til sin Frue, der vel var bleven noget bange, sagde hun, da Stenene fløi omkring hende, men der ellers ikke havde taget den mindste Skade.

Da Gill hørte dette, blev han vel tilmode og lod sig nu, uden Modstand, af Fulton og af Gaardens Portner føre op paa et lille Qvistkammer, hvor hans Seng stod. Her rensede Fulton hans Saar med Vand og søgte saa godt, han formaaede, at standse Blodet med sit Lommetørklæde.

Kort efter kom der en Chirurg, som Laura havde ladet hente, og som nu undersøgte og forbandt Gills Saar. Fulton forlod ikke Gills lille Kammer, før denne var bleven afklædt og bragt til Ro, og før Chirurgen havde givet ham den Forsikkring, at der aldeles ingen Fare var at befrygte.

Nu gik Fulton nedefor; thi inden han forlod Huset, vilde han dog vide lidt nøiere Besked angaaende Lauras Befindende.

Der var Ingen tilstede, da han traadte ind i For-

salen, hvorfor han blev staaende et Øieblik og ventede. Da aabnedes pludselig den indre Dør og Laura traadte ham selv imøde.

Der var et Slags Feberrødme i hendes Kinder, som hentydede paa, at hun dog ikke befandt sig saa vel, som Kammerpigen havde forsikkret. »Hvorledes er det med Gill?« spurgte hun med stor Heftighed.

»Med Hensyn til Gill kan jeg fuldkommen berolige Dem,« svarede Fulton, »han er kun bleven let kvæstet, om et Par Dage vil uden Tvivl hans Saar være lægte.«

Lauras Kræfter syntes imidlertid ikke at staae hende bi, hendes Lemmer skjælvede, og hun maatte tage Plads paa en Stol.

»Skal jeg kalde paa Deres Kammerpige?« spurgte Fulton.

»Det behøves ikke,« svarede Laura.

»Tag Dem dog ikke denne Hændelse saa nær,« sagde Fulton, »det er jo dog kun en Ubetydelighed, og det almindelige og stormende Bifald, den store Berømthed, De har erhvervet, og denne sidste Hæder, dette Fakkeltog, denne Triumph, som De ved Deres Talent har vunden, alt dette maa jo dog vel kunne veie op mod et sligt lille Uheld og mod et Par urolige Øieblik.«

Da saa Laura paa ham med et selsomt Blik. »Bifald,« gjentog hun, »Fakkeltog, Triumph, Berømthed! o, var jeg den Uberømteste blandt alle Qvinde, ja den fattigste Haandværksmands, eller den ringeste Dagleiers Kone! jeg vilde foretrække det for dette stormende Bifald, for denne Triumph, som De kalder det, for denne Berømthed og for denne øde Tilværelse.«

Idet Laura sagde dette, var det ligesom om alle hendes Træk forandrede sig, som om Sorgens Furer vilde præge sig i hendes Pande, og som om al hendes Skjønhedsglands i dette Øieblik var bortviftet, lig det Støv, der falder fra Sommerfuglens Vinger.

»Jeg saae forleden Dag,« vedblev hun, »en stille Qvækerinde; hun gik i sin dunkle Dragt, og ubemærket af de Fleste, gjennem en af Londons mindre Gader; hun besøgte maaskee en Syg, som hun vilde pleie, eller en Nødlidende, som hun vilde hjælpe. O, jeg vilde give al min Berømthed, al den Henrykkelse min Sang har vakt, alle de Laurbærkrandse, der ere blevne henkastede ved mine Fødder, for et saa skjult, saa ubemærket, saa indskrænket Liv, som denne Qvindes, thi jeg er træt af Berømmelse, mere træt, end Nogen troer og tænker.«

»De er nu syg,« svarede Fulton, »De er i en spændt og feberagtig Tilstand, naar Deres Rolighed igjen vender tilbage, da vil De tænke anderledes.«

»Berømmelse!« vedblev hun, sandsynligviis uden at have hørt hans Ord; »dersom De vidste ved hvilke slette Kunster den tidt maa kjøbes, Det er ikke Talentet og Fortjenesten alene, der i en Hast hæver os i Veiret; man maa desforuden bruge tusinde Midler, man maa give Publicum, hvad det vil have, selv om det forlanger det Usle og Uværdige; man maa svømme med Strømmen, hvor den saa fører os hen; man maa smigre og betale Bladskrivere; man maa krybe for Folk, som man i Hjertet foragter; man maa trygle om Beskyttelse hos foraaende Mænd og hykle Beundring for dem, selv om man ikke føler den; ja man maa lade skrive Bladartikler, hvori man paa anden og tredie Haand

rosen sig selv. — Den, der ikke vil nedlade sig her til, han vil — idetmindste hvis han ikke som Columbus opdager en ny Verden — hvor store Fortjenester han end kan have, vanskelig i Hast erhverve, hvad man kalder et europæisk Navn.»

»Det Navn, der vindes paa denne Vei, er dog vel neppe af uforgængelig Natur,« svarede Fulton.

»Og er der da Noget her paa Jorden, der er uforgængeligt?« spurgte Laura.

Nu vendte Lauras Kammerpige igjen tilbage, som hun havde sendt ned for at hente en Vaagekone til Gill. Strax efter tog Fulton Afsked, men han gik hjem med et bedrøvet Sind; thi Lauras Ulykke tyngede stærkere paa hans Bryst, end han vilde være sig det selv bekjendt.

Laura gik endnu ikke til Sengs; thi hendes Hjerte bankede saa uroligt, at hun vel følte, det kun lidet vilde nytte. Hun klædte sig blot i et Slags Natdragt, hvorefter hun sendte sin Kammerpige bort. Derefter kastede hun igjen et Shavl over sig og lagde sig i en Sopha, med Hovedet lænet til en Pude, og ventede saaledes paa, at hun skulde faae Ro, og at hendes Puls atter skulde komme i det gamle Tactslag.

To Timer efter Midnat vendte først Advokaten tilbage. Han blev meget forundret og misfornøiet, da han saa, at Laura endnu var oppe. »Hvad skal det betyde?« spurgte han, »hvorfor gaaer De ikke til Sengs? Husk, De maa skaane Deres Kræfter; De skal jo synge i Morgen igjen. Og desuden har jeg netop i Dag sluttet en meget fordelagtig Contract, ifølge hvilken De en Tidlang kommer til at synge noget oftere, end De nu er vant til; derfor maa De tage Dem i Agt og vogte paa Deres Sundhed.«

»De forlanger for meget af mig,« sagde Laura, »jeg frygter min Stemme holder det ikke ud til sidst.«

»Det har ingen Nød, naar De blot skaaner Dem i andre Henseender. Jeg hører ellers, at der har været nogle Optøier, hvorved den Klodrian Gill er kommen lidt til Skade; det er dog vel ikke for hans Skyld, at De endnu ikke er i Seng?«

»Hans Uheld har idetmindste ikke bidraget til at berolige mig,« svarede Laura.

»Ja saa,« sagde Advokaten i en spottende Tone, »nu det er ganske naturligt, at De har nogen Godhed for ham; thi der er dog vel ogsaa lidt af det afrikanske Blod i Deres Aarer.«

»Det er ganske naturligt, at vi har Godhed for dem, der vise os Troskab og Hengivenhed,« svarede Laura, »men det forstaaer De Dem ikke paa.«

»Hvorover kan De beklage Dem?« spurgte Advokaten, »har De det ikke saa godt, som Nogen kan ønske det? Kan nogen Prindsesse forlange en bedre Bolig, en bedre Opvartning og en større Overflødighed, end den, der omgiver Dem? I Sandhed Alt, hvad Deres Talent indbringer mig, det giver jeg Dem igjen med Renter, ved paa tusinde Maader at sørge for, at De kan føre et behageligt Liv.«

»Kan De da ogsaa give mig min hensvindende Ungdom igjen?« spurgte Laura, idet hendes Øine gnistrede med en Ild, der syntes at frembryde fra hendes inderste Sjæl, »kan De give mig min Tilfredshed igjen, min Munterhed, min Sundhed, mit Hjertes Haab, mine lykkelige Drømme, min Tillid til Verden, min Tro paa Menneskene? Kan De give mig det mindste af det igjen, som De ved Deres

kolde Spot, ved Deres skærende Foragt for Alt, hvad der lever, har røvet mig? Ak, De kan intet af alt dette give mig igjen. De har ødelagt mit Liv, De har gjort mig kjed af min Tilværelse; ja De har misbrugt mig, thi De har betragtet mig og mit Talent som en blot Handelsvare, hvormed De vilde vinde saamegen Fordeel, som muligt, uden at bryde Dem om, hvor dyrt jeg skulde betale den. Ja, sandelig, det, som jeg har tabt, det kan ingen Rigdom, ingen ydre Glands, intet Fakkeltog, ingen Laurbærkrandse, intet Bifald af den vægelsindede Mængde nogensinde give mig tilbage.«

»Der har vi atter den afrikanske Vildskab,« sagde James Gray. »De skulde dog engang lære at betvinge denne uanstændige Heftighed. Og hvad nu den Rigdom og det Bifald angaaer, som De med saa stor Haan omtaler, saa veed De meget godt, at det er Noget, som er bleven Dem en Nødvendighed, som De ikke kan undvære, ligesaa lidet som en Drunker kan undvære den stærke Drik, hvori han daglig beruser sig. Men gaa nu til Sengs! Jeg skal sende Dem Deres Kammerpige, hun kan besørge Dem et kølende Pulver, saa faaer De nok Ro. I et hvert Tilfælde er dog vel Deres Seng ligesaa blød, som denne Sopha.«

»Det kan kun lidet nytte, om man hviler i den blødeste Seng, naar man har et saaret Bryst,« sagde Laura, idet hun reiste sig og gik.

Den næste Morgon indfandt Fulton sig temmelig tidlig for at spørge til Lauras Befindende. Til sin store Forbauselse traf han allerede Gill i For salen, der nu, som han sagde, slet ikke mere var syg.